

Τζασίντα Γουάιλντερ

Μαζί σου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FALLING INTO YOU

Από τις Εκδόσεις Seth Clarke, Ντένβερ 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μαζί σου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jasinda Wilder

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία Μυρώνη

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γώργος Παζάλος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Jasinda Wilder, 2013

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Solominvictor/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2014, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-5044-18-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

Τζασίντα Γουάιλντερ

Μαζί σου

*Μετάφραση:
Μαρία Μυρώνη*

Εκτός από το πρωτότυπο υλικό του συγγραφέα, όλα τα τραγούδια, οι τίτλοι των τραγουδιών και οι στίχοι που περιέχονται σε αυτό το μυθιστόρημα αποτελούν πνευματική ιδιοκτησία των αντίστοιχων τραγουδοποιών και ιδιοκτητών δικαιωμάτων.

Αυτό το βιβλίο γράφτηκε για όλους εκείνους που έχασαν κάποτε τον μεγάλο έρωτά τους, για εκείνους που ξύπνησαν και πήγαν για ύπνο κλαίγοντας, για όλους εκείνους που έμαθαν πως είναι εντάξει να μην είσαι εντάξει. Επιβιώνω δε σημαίνει είμαι δυνατός, σημαίνει συνεχίζω να αναπνέω μέρα με τη μέρα. Δύναμη σημαίνει μαθαίνω να ζω παρά τον πόνο.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το παρελθόν

Νελ

Κολλητοί για πάντα... ή μόνο φίλοι; *Σεπτέμβριος*

Δεν ήμουν πάντα ερωτευμένη με τον Κόλτον Κάλογουεϊ, στην αρχή ήμουν ερωτευμένη με τον μικρότερο αδερφό του, τον Κάιλ.

Ο Κάιλ ήταν η πρώτη και μοναδική αγάπη μου, η πρώτη αγάπη μου από κάθε άποψη.

Μεγάλωσα στο διπλανό σπίτι από το σπίτι των Κάλογουεϊ. Ο Κάιλ κι εγώ είχαμε την ίδια ηλικία, αφού οι μαμάδες μας μας γέννησαν στο ίδιο μαιευτήριο, με δύο δωμάτια και δύο ημέρες διαφορά. Ο Κάιλ ήταν ο μεγαλύτερος από τους δυο μας, πράγμα που με εκνεύριζε. Και μπορεί να ήταν μεγαλύτερός μου κατά δύο ημέρες μόνο, όμως αυτό του αρκούσε για να καυχιέται και να με πειράζει ανελέητα. Όταν ήμασταν μωρά παίζαμε στο ίδιο πάγκο στο σπίτι της μαμάς του. Μοιραζόμασταν τα τουβλάκια και τις κούκλες (ο Κάιλ έπαιζε με κούκλες όπως έπαιζα κι εγώ μέχρι την ηλικία των τριών ή γύρω εκεί, γεγονός για το οποίο τον πείραζα κι εγώ ανελέητα). Μαζί μάθαμε να κάνουμε ποδή-

λατο, μας εκπαίδευσε και τους δύο ο πατέρας μου, εφόσον ο κύριος Κάλογουεϊ ήταν μέλος του Κογκρέσου και έλειπε αρκετά. Μαζί μελετούσαμε, μαζί κάναμε τις εργασίες για το σπίτι. Ήμασταν καλοί φίλοι πριν από οτιδήποτε άλλο. Υποθέτω πως ήταν κάπως αναμενόμενο ότι θα καταλήγαμε να γίνουμε ζευγάρι.

Δεν ήταν προσχεδιασμένο απαραίτητα, απλώς... το υποθέταμε. Ο πατέρας του, ανερχόμενος γερουνισιαστής, ο πατέρας μου, γενικός διευθυντής, υπερεπιτυχημένος επιχειρηματίας. Θα μπορούσαν τα υπέροχα παιδιά τους να μην είναι μαζί; Μα, φυσικά και όχι. Θέλω να πω, ξέρω πως ακούγομαι ονομπ ή κάτι τέτοιο, αλλά είναι η πραγματικότητα. Δεν είμαι τέλεια, προφανώς. Έχω κάποια ελαττώματα. Είμαι κάπως φαρδιά στους γοφούς για το ύψος μου, και το στήθος μου είναι κάπως πολύ μεγάλο για τον σκελετό μου, αλλά ποιος νοιάζεται; Ξέρω πώς είμαι εμφανισιακά, αλλά ορκίζομαι ότι δεν είμαι ματαιόδοξη για την εμφάνισή μου.

Δεν είχαμε επίγνωση αυτών των υποθέσεων μέχρι το δεύτερο έτος του λυκείου. Ήμασταν κολλητοί μέχρι τότε, αλλά απλώς φίλοι. Δεν ήμουν ποτέ το κορίτσι που γούσταρε τρελά αγόρια, διότι, από τη μία, ο συντηρητικός πατέρας μου δε θα επέτρεπε κάτι τέτοιο, και, από την άλλη, δε μου επιτρεπόταν να βγαίνω ραντεβού μέχρι τα δεκάξι. Έτσι, τότε, τη βδομάδα που έκλεισα τα δεκάξι, ο Τζέισον Ντόρσι μου ζήτησε να βγούμε ραντεβού. Ο Τζέισον ήταν ο αμέσως επόμενος που μπορούσε να ανταγωνιστεί τον Κάιλ στην απόλυτη τελειότητα. Ήταν ξανθός, ενώ ο Κάιλ είχε μαύρο κορακί μαλλί, ήταν πιο μυώδης σε σχέση με το αδύναμο, καλοσχηματισμένο σώμα του Κάιλ, και δεν ήταν τόσο

έξυπνος ή χαριτωμένος όσο ο Κάιλ, αλλά πάλι ίσως εγώ να ήμουν προκατειλημμένη.

Ούτε καν που σκέφτηκα τι να απαντήσω όταν ο Τζέισον μου ζήτησε να με βγάλει για φαγητό μετά το σχολείο. Θέλω να πω, έλα τώρα, αλήθεια; Σχεδόν κάθε κορίτσι στο λύκειο όπου πήγαινα ονειρευόταν τον Τζέισον ή τον Κάιλ να του ζητάει να βγουν ραντεβού, κι εγώ ήμουν κολλητή με τον Κάιλ και θα έβγαινα ραντεβού με τον Τζέισον. Με ρώτησε μπροστά από το ερμάριό μου, σημείο με μεγάλη κίνηση πάντα, επομένως έγινε γνωστό αμέσως. Μας είδαν όλοι, και ζήλεψαν τόσο μα τόσο, πού να σας τα λέω!

Συνάντησα τον Κάιλ στη φτιαγμένη Camaro του μετά το τέλος της έκτης ώρας όπως πάντα, και έβαλε μπρος με τα λάστιχα να στριγγλίζουν. Ο Κάιλ είχε την τάση να οδηγεί λες και συμμετείχε σε αγώνα ταχύτητας, ήταν όμως πολύ καλός οδηγός, έτσι εγώ δε φρίκαρα ποτέ. Ο πατέρας του Κάιλ είχε φροντίσει να του παρέχει μαθήματα αμυντικής οδήγησης με έναν πραγματικό πράκτορα του FBI, έτσι ο Κάιλ μπορούσε να οδηγεί καλύτερα και γρηγορότερα από τους περισσότερους αστυνομικούς του τοπικού αστυνομικού τμήματος.

«Μάντεψε!» του είπα ενθουσιασμένη, καθώς ο Κάιλ έμπαινε με μια ανοιχτή αριστερή στροφή στον χωματόδρομο που οδηγούσε στη γειτονιά μας. Ο Κάιλ μου έριξε μια ματιά με το ένα φρύδι σηκωμένο, κι εγώ του πίεσα το μπράτσο τσιρίζοντας: «Ο Τζέισον Ντόρσι μου ζήτησε να βγούμε ραντεβού! Θα με πάει για φαγητό απόψε!»

Ο Κάιλ παραλίγο να μας πετάξει εκτός δρόμου. Πλακώθηκε στα φρένα και σταμάτησε το αυτοκίνητο με ένα σπινάρισμα στην άκρη του χωματόδρομου που οδηγούσε στα

σπίτια μας. Γύρισε ολόκληρος πάνω στο δερμάτινο κάθισμα του αυτοκινήτου, με το ένα χέρι να αγκαλιάζει το προσκέφαλο του καθίσματός μου, και τα μάτια του να γυαλίζουν. «Τι έκανε λέει;» Ακουγόταν θυμωμένος, γεγονός που με προβληματίσε. «Διότι θα ορκιζόμουν ότι μόλις μου είπες πως ο Τζέισον σου ζήτησε να βγείτε ραντεβού».

Ένωσα την ανάσα μου να κόβεται από την ένταση του βλέμματός του, της φωνής του. «Εγώ... εκείνος μου το ζήτησε;» Η φράση μου ακούστηκε σαν ερώτηση, κι εγώ ένιωσα συνεσταλμένη και μπερδεμένη. «Θα – θα περάσει να με πάρει στις επτά. Θα πάμε στο Brann's. Γιατί συμπεριφέρεσαι έτσι;»

«Γιατί;» Ο Κάιλ έτριξε τα δόντια του, απομονώθηκε, έπειτα έτριψε το πρόσωπο με τα χέρια του. «Νελ, δε γίνεται να βγεις με τον Τζέισον».

«Γιατί όχι;» Τη στιγμή που ξεπέρασα το σοκ από τον ξαφνικό θυμό του Κάιλ, ένιωσα πληγωμένη, πιο μπερδεμένη από ποτέ, και σιγά σιγά φούντωσα από θυμό. «Είναι καλός και χαριτωμένος. Είναι ο καλύτερός σου φίλος, επομένως ποιο είναι το πρόβλημα; Εγώ είμαι ενθουσιασμένη... Κάιλ. Ή μάλλον ήμουν. Κανείς άλλος δε μου έχει ζητήσει να βγούμε, και επιτέλους επιτρέπεται πλέον να βγαίνω ραντεβού τώρα που έκλεισα τα δεκάξι, κι εσύ κάνεις σαν τρελός. Δεν καταλαβαίνω. Υποτίθεται ότι θα έπρεπε να χαίρεσαι για μένα».

Το πρόσωπο του Κάιλ παραμορφώθηκε, κι εγώ παρατήρησα ένα σωρό συναισθήματα να περνάνε και να αλλοιώνουν τα όμορφα χαρακτηριστικά του. Άνοιξε το στόμα του έτοιμος να πει κάτι, αλλά το ξανάκλεισε. Τέλος, άφησε μια βροσιά γρυλίζοντας, έδωσε μια στην πόρτα να ανοίξει, πε-

τάχτηκε έξω από το αυτοκίνητο, έκλεισε με δύναμη πίσω του την πόρτα και έφυγε βιαστικά μέσα από το καλαμποκοχώραφο του κύριου Ένις.

Εγώ κοντοστάθηκα, πιο μπερδεμένη από ποτέ. Λίγο πριν ορμήσει έξω, ο Κάιλ μου έδωσε την εντύπωση ότι ζήλευε. Υπάρχει όντως περίπτωση να ζήλευε; Τότε λοιπόν γιατί δε μου ζήτησε εκείνος να βγούμε ραντεβού; Έλυσα την αλογοουρά μου και την ξανάπιασα, τα γρανάζια του μυαλού μου γύριζαν τόσο γρήγορα που μόλις που κατάφερα να αναπνεύσω.

Ο Κάιλ; Με τον Κάιλ κάναμε μαζί τα πάντα. Τα πάντα. Τρώγαμε μαζί καθημερινά τα μεσημέρια. Πηγαίναμε για πεζοπορία ή πικνίκ, και μακριές ποδηλατάδες που κατέληγαν για παγωτό στα Dairy Queen. Το σκάγαμε κρυφά από τα μηνιαία πολιτικά σουαρέ του πατέρα του για να πιούμε κρυφά κρασί στην προβλήτα πίσω από το σπίτι μου. Μια φορά μάλιστα μεθύσαμε λιγάκι και πέσαμε για μπάνιο γυμνοί.

Μου ήρθε στο μυαλό η ανάμνηση να παρακολουθώ τον Κάιλ να μου γυρίζει την πλάτη καθώς έβγαζε το μποξεράκι του, και το γαργαλητό που αισθάνθηκα στην κοιλιά μου στη θέα του γυμνού κορμιού του από πίσω. Τότε, απέδωσα εκείνο το συναίσθημα στο ποτό και τη ζάλη που μου είχε προκαλέσει. Φυσικά, έβγαλα κι εγώ τα ρούχα μου, και το βλέμμα του Κάιλ έπεσε πάνω μου με έναν τέτοιο τρόπο που έκανε το γαργαλητό ακόμα χειρότερο. Τότε του φώναξα να σταματήσει να με κρυφοκοιτάζει, κι εκείνος γύρισε από την άλλη. Ήταν ήδη μέχρι τη μέση μέσα στο νερό, αλλά τώρα δεν μπορώ παρά να αναρωτιέμαι μήπως ήθελε να κρύψει κάποια αντίδρασή του που με έβλεπε γυμνή. Φρόντισε προσεκτικά να αφήσει κάποια απόσταση μετα-

ξύ μας καθώς κολυμπούσαμε, ενώ υπό φυσιολογικές συνθήκες τα σώματά μας θα ακουμπούσαν μεταξύ τους, θα αγκαλιαζόμασταν και θα πειράζαμε ο ένας τον άλλον, ξεκινώντας και τη μάχη του γαργαλητού στην οποία πάντα κέρδιζε ο Κάιλ.

Τελείως ξαφνικά, είχα αρχίσει να τα βλέπω όλα διαφορετικά.

Ο Κάιλ; Ήταν ο καλύτερός μου φίλος. Προφανώς και είχα κολλητές φίλες. Η Τζίλ, η Μπέκα κι εγώ πηγαίναμε μαζί για μανικιούρ-πεντικιούρ κάθε βδομάδα και έπειτα για μιλκσέικ στο Big Boy. Αλλά όποτε ήμουν αναστατωμένη ή θυμωμένη, όταν έμπλεκα σε καβγά με τη μαμά και τον μπαμπά ή είχα πάρει κακό βαθμό ή για οτιδήποτε, πήγαινα στον Κάιλ. Καθόμασταν στο μπαλκονάκι το δικό μου ή το δικό του και εκείνος με γλίτωνε από τη μιζέρια μου. Με αγκάλιαζε και με κρατούσε αγκαλιά μέχρι να νιώσω καλύτερα. Εκεί μαζί του στο μπαλκονάκι με πήρε ο ύπνος άπειρες φορές, ή στον καναπέ του όταν βλέπαμε ταινίες. Στον καναπέ, στην αγκαλιά του. Πάνω στο στήθος του, με τα χέρια του να με αγκαλιάζουν.

Αυτού του είδους η τρυφερότητα δεν είναι τρυφερότητα μεταξύ Καλύτερων Φίλων για Πάντα; Δε φιλιόμασταν ποτέ, δεν κρατιόμασταν ποτέ χεράκι χεράκι όπως τα ζευγάρια πάντως. Και αν κανείς μάς ρωτούσε, κάτι που συνέβαινε συχνά, πάντα λέγαμε όχι, δεν είμαστε ζευγάρι, είμαστε κολλητοί.

Μήπως όμως ήμασταν κάτι παραπάνω;

Θεέ μου, τι μπέρδεμα!

Βγήκα από το αυτοκίνητο και έτρεξα πίσω από τον Κάιλ. Εκείνος είχε χαθεί εδώ και ώρα από το οπτικό μου πεδίο, αλλά ήξερα πού κατευθυνόταν. Υπήρχε ένα σημείο στον

λόφο στην άλλη μεριά του καλαμποκοχώραφου του κυρίου Ένις, όπου περνώγαμε αρκετό χρόνο. Από εκείνο τον λόφο μπορούσαμε να δούμε ολόκληρη την πόλη, καθώς και την ασημένια γραμμή του κολπίσκου και τη σκοτεινή ζώνη του δάσους.

Ο Κάιλ είχε φτάσει στα μισά του δρόμου προς το τεράστιο κερανοβολημένο πεύκο που στόλιζε την κορυφή του λόφου. Αυτό το πεύκο είχε ένα μακρύ, χοντρό κλαδί γύρω στα είκοσι μέτρα ψηλό, όπου σακαφλώναμε εύκολα, και συχνά καθόμασταν πάνω του μαζί, εκείνος με την πλάτη στον κορμό, εγώ με την πλάτη μου στο στήθος του. Στάθηκα δίπλα στον κορμό, κάτω από τον Κάιλ, περιμένοντας. Εκείνος έπιασε το πόδι του γύρω από το κλαδί, τεντώθηκε προς το μέρος μου, με σήκωσε σαν κούκλα, και με έβαλε να καθίσω μπροστά του. Αυτή η θέση πήρε ξαφνικά μια νέα σημασία. Μπορούσα να νιώσω την καρδιά του να χτυπάει δυνατά μέσα στο στέρνο του. Εκείνος ανάσαινε κοφτά και μύριζε ιδρώτα. Πρέπει να είχε ανέβει τον λόφο τρέχοντας.

Εγώ έγεια το κεφάλι μου πάνω στον ώμο του και τον κοίταξα· το προφίλ του ήταν σμιλεμένο και πανέμορφο, λουσιμένο από το χρυσαφί φως του απογευματινού ήλιου. Είχε σμίξει τα φρύδια, κρατούσε το σαγόνι έντονα κλειστό. Ήταν ακόμη τσαντισμένος.

«Κάιλ... μίλα μου. Δεν—»

«Δεν τι; Δεν καταλαβαίνεις; Και όμως, καταλαβαίνεις». Μου έριξε μια έντονη ματιά, κι έπειτα έκλεισε τα μάτια ερμητικά και έστρεψε το πρόσωπό του από την άλλη. Σαν να τον πλήγωνε να με κοιτάζει.

«Είμαστε κολλητοί, Κάιλ. Αν εσύ νιώθεις κάτι παραπάνω, πες το μου».

«Αν εγώ;» Το κεφάλι του Κάιλ έσκασε με έναν γδούπο πίσω στο δέντρο. «Δεν ξέρω, Νελ. Εγώ – ναι, θέλω να πω είμαστε κολλητοί, εξ ορισμού υποθέτω. Εννοώ, αφού μεγαλώσαμε μαζί, σωστά; Περνάμε τόσο χρόνο μαζί και λέμε στους άλλους ότι είμαστε μόνο φίλοι, αλλά...»

«Αλλά τι;» Ένιωσα την καρδιά μου να χοροπηδάει μέσα στο στήθος μου. Αυτό θα μπορούσε να τα αλλάξει όλα.

Εκείνος πήρε μια μπούκλα από τα πυρόξανθα μαλλιά μου στα δάχτυλά του και τη στριφογύρισε. «Τι θα γινόταν αν υπήρχε κάτι περισσότερο; Μεταξύ μας;»

«Περισσότερο; Δηλαδή σαν τι, σαν ζευγάρι;»

«Γιατί όχι;»

Ένιωσα να γεμίζω με θυμό. «Γιατί όχι; Με δουλεύεις, Κάιλ; Αυτή είναι η απάντηση που μου δίνεις;» Γλίστρησα από το κλαδί, κρέμασα το πόδι μου στο από κάτω κλαδί, όπου και κατέβηκα.

Μέσα σε δευτερόλεπτα, είχα κατέβει από το δέντρο και έτρεχα προς το χωράφι με τα καλαμπόκια. Μπορούσα να ακούσω τον Κάιλ ξοπίσω μου να μου φωνάζει να περιμένω, αλλά δε σταμάτησα. Το σπίτι μου απείχε περίπου ένα μίλι από εκεί, έτσι έτρεξα γρήγορα. Άνοιξα με τόση ορμή την εξώπορτα, που η μητέρα μου ξαφνιασθηκε τόσο άσχημα και της έπεσε ένα ποτήρι από τα χέρια. Άκουσα τον κρότο του γυαλιού να σκάει στο πάτωμα, τη μητέρα μου να καταριέται, και έπειτα χτύπησα πίσω μου την πόρτα του δωματίου μου να κλείσει και έπεσα με τα μούτρα στο κρεβάτι, κλαίγοντας με αναφιλητά. Τόση ώρα κρατιόμουν, αλλά στον απαραβίαστο χώρο του δωματίου μου, υπέκλυσα στα συναισθήματά μου.

«Νελ; Τι τρέχει, γλυκιά μου;» Η φωνή της μητέρας μου

ακούστηκε από την άλλη πλευρά της πόρτας, ανήσυχη και τρυφερή.

«Δε θέλω... δε θέλω να μιλήσω γι' αυτό».

«Νελ, άνοιξε την πόρτα και έλα να μιλήσουμε».

«Όχι!»

Ακούστηκε η βαθιά αντριική φωνή του Κάιλ πίσω από τη φωνή της μητέρας μου. Εκείνη είπε: «Νελ, είναι εδώ ο Κάιλ».

«Δε θέλω να τον δω. Διώξ' τον».

Άκουσα τη μητέρα μου να μιλάει στον Κάιλ, να του λέει ότι θα μου μιλούσε εκείνη, ότι όλα ήταν εντάξει. Δεν ήταν όμως. Δεν ξέρω γιατί έκλαιγα τόσο γοερά, δεν είχα ιδέα. Ήμουν μπερδεμένη για εκατοντάδες διαφορετικούς λόγους.

Ήμουν ενθουσιασμένη που θα έβγαινα ραντεβού με τον Τζέισον. Ή, τουλάχιστον, ήμουν ενθουσιασμένη στην αρχή. Προσπάθησα να φέρω στο μυαλό μου την εικόνα του Τζέισον να μου πιάνει το χέρι, να με πιάνει από τη μέση. Προσπάθησα να φέρω στο μυαλό μου την εικόνα του Τζέισον να με φιλάει. Ανατρίχιασα και χρειάστηκε να αποδιώξω τη σκέψη, νιώθοντας σχεδόν ναυτία. Επομένως, γιατί ήμουν τόσο χαρούμενη; Επειδή κάποιο χαριτωμένο αγόρι μου είχε ζητήσει να βγούμε; Ίσως. Θέλω να πω, ήταν σχεδόν κοινό μυστικό πως η Νελ Χόθορν ήταν εκτός παιχνιδιού. Μου είχαν ζητήσει να βγω ραντεβού και παλιότερα, πέρσι που ήμουν δεκαπέντε, με την επιστροφή στο σχολείο. Ο Άαρον Σουαρνίσκι. Ομορφούλης, αλλά βαρετός. Ο μπαμπάς είχε φρικάρει και μου είπε ότι δεν μπορούσα να βγω. Μπορούσα να πάω στο πάρτι της επιστροφής, αλλά μέχρι εκεί. Η είδηση είχε εξαπλωθεί με κάποιο τρόπο, και κανείς δε συζητούσε γι' αυτό, αλλά είχε γίνει σαφές: η Νελ είναι εκτός

παιχνιδιού. Μετά από αυτό, κανείς δε μου ξαναζήτησε να βγούμε ραντεβού. Ο μπαμπάς ήταν άτομο με μεγάλη επιρροή στην πόλη μας. Μόνο ο μπαμπάς του Κάιλ ήταν πιο σημαντικός, κι αυτό γιατί ήταν γερουσιαστής. Ο μπαμπάς μου είχε στην ιδιοκτησία του πολλά από τα κτίρια των εμπορικών κέντρων της πόλης, και αρκετά άλλα στις γύρω κομητείες. Ήταν στο συμβούλιο της πόλης, η γνώμη του μετρούσε στον δήμαρχο, καθώς και στον κυβερνήτη της πολιτείας. Μέσω του κυρίου Κάλουγουϊ είχε επίσης πρόσβαση σε εθνικές πολιτικές φιγούρες. Θέλω να πω, κανείς δεν ήθελε να έρθει σε διαφωνία με τον Τζιμ Χόθορν. Τώρα που το σκέφτομαι, ήταν περίεργο. Ίσως ο μπαμπάς να είχε πει τότε κάτι στο αγόρι που μου είχε ζητήσει να βγούμε.

Η σκέψη μου γύρισε πίσω στον Κάιλ. Στην ξαφνική, ακραία αντίδρασή του για τον Τζέισον που μου ζήτησε να βγούμε ραντεβού. Στον τρόπο με τον οποίο με κοίταξε όταν ήμασταν στο δέντρο.

Στην αντίδρασή μου απέναντι στο «γιατί όχι» του.

Γιατί όχι; Αυτό ήταν το καλύτερο που μπορούσε να απαντήσει; Άρχισα να φουντώνω πάλι, και δεν μπορούσα να ηρεμήσω, μολονότι ήξερα ότι ήταν εκνευριστικό. Δεν ήθελα να θέλει να βγει μαζί μου έτσι απλά. Ήθελα να σημαίνει κάτι.

Προσπάθησα να φέρω στο μυαλό μου την εικόνα να είμαι με τον Κάιλ ως κάτι παραπάνω από φίλοι, οτιδήποτε κι αν σήμαινε αυτό. Μπορούσα εύκολα να φανταστώ τα δάχτυλά μας πλεγμένα μεταξύ τους. Να φανταστώ ρομαντικά δείπνα υπό το φως των κεριών. Το πρόσωπό μου στο στήθος του, τα χείλη του να κατεβαίνουν στα δικά μου ενώ ο ήλιος έδυε πίσω μας...

Είπα στον εαυτό μου να μη γίνεται τόσο μελοδραματικός. Αλλά... δεν μπορούσα να διώξω τη σκέψη από το μυαλό μου. Μπορούσα σχεδόν να αισθανθώ τα μπράτσα του Κάιλ στην πλάτη μου, τα χέρια του να γλιστράνε κάτω από τη μέση μου, απέχοντας επικίνδυνα από τα πισινά μου. Μπορούσα να νιώσω τον ένοχο ενθουσιασμό να θέλω τα χέρια του να κινηθούν λίγο πιο χαμηλά. Σχεδόν μπορούσα να νιώσω τα χείλη του, ζεστά και απαλά και υγρά, να γλιστράνε πάνω στα δικά μου...

Κοκκίνισα και στριφογύρισα στο κρεβάτι, γυρίζοντας ανάσκελα και σκουπίζοντας το πρόσωπό μου.

Τι μου συνέβαινε; Ξαφνικά φαντασιωνόμουν τον Κάιλ; Είχα ανάγκη να βγω έξω. Είχα ανάγκη να τρέξω. Ξεφορτώθηκα τα ρούχα του σχολείου και φόρεσα το αθλητικό μου σορτσάκι, το αθλητικό σουτιέν και το μπλουζάκι μου, κάλτσες μέχρι τον αστράγαλο, τα Nike μου και άρπαξα το iPod μου. Με το τρέξιμο συνήθως άδειαζε το κεφάλι μου, και αυτό ήταν που μου χρειαζόταν εκείνη τη στιγμή.

Έχωσα τα ακουστικά στ' αυτιά καθώς κατέβαινα τη σκάλα και όρμησα έξω από την πόρτα, προσποιούμενη ότι δεν άκουσα τη μητέρα μου που με καλούσε. Έβαλα τη λίστα με τα τραγούδια για τρέξιμο, όλα εκείνα τα ανόητα, κενά, ανεβαστικά ποπ μπιτάκια που μπορούσα να χώσω στο πίσω μέρος του μυαλού μου και απλώς να τρέχω. Έκανα μερικά σύντομα ανοίγματα και ξεκίνησα με κατεύθυνση προς τη συνηθισμένη μου διαδρομή των πέντε μιλίων.

Περνώντας από τον ιδιωτικό δρόμο του Κάιλ έβρισκα από μέσα μου που δεν το σκέφτηκα. Εκείνος με περιόριζε, με τα δικά του ακουστικά στ' αυτιά, χωρίς μπλουζάκι, μόνο με το αθλητικό σορτς. Τον είχα δει έτσι χιλιάδες φορές, με

τους σμιλεμένους κοιλιακούς του να γυαλίζουν στον ήλιο και μια σκουρόχρωμη γραμμή από τρίχες να διατρέχει το στέρνο και το στομάχι του και να εξαφανίζεται μέσα στο σπορτς του. Αυτή τη φορά όμως ξεροκατάπια στη θέα του. Θέλω να πω, ήξερα πως ο Κάιλ είναι ωραίος γκόμενος. Το ήξερα από πάντα και το εκτιμούσα. Θέλω να πω πως ήμουν ένα φυσιολογικό δεκαεξάχρονο κορίτσι γεμάτο ορμόνες που έτρεφε ανέκαθεν εκτίμηση για το σέξι ανδρικό σώμα. Απλώς δεν είχα σκεφτεί ποτέ τον Κάιλ με αυτό τον τρόπο. Δηλαδή ως αντικείμενο ηδονής.

Πάντως δεν έκοψα ταχύτητα κι εκείνος έπιασε ρυθμό δίπλα μου, με τα βήματά μας να συγχρονίζονται αβίαστα. Ακόμη και ο ρυθμός που αναπνέαμε και εκπνέαμε κάθε δυο βήματα συγχρονίστηκε αμέσως.

Δε μιλούσαμε, δεν κοιτούσαμε καν ο ένας τον άλλον. Μόνο τρέχαμε. Ένα μίλι, έπειτα ένα δεύτερο, και έπειτα αρχίσαμε να κουραζόμαστε. Εγώ ανέβασα τον ρυθμό και εκείνος ακολούθησε, και στη συνέχεια τον ανέβασα πιο πολύ και φτάσαμε και πάλι να τρέχουμε μέχρι να σκάσουμε. Περράσαμε με ορμή το ροζιασμένο πρέμνο που σηματοδοτούσε το τρίτο μίλι, ανασαίνοντας βαριά τώρα, ιδρώνοντας. Εγώ πίεζα τον εαυτό μου να κοιτάζει τον δρόμο μπροστά, πίεζα το μυαλό μου να αδειάσει από σκέψεις, ενώ η Lady Gaga ακουγόταν στο φόντο. Τρέξε, τρέξε, τρέξε, ανάπνευσε και επικεντρώσου, κούνα τα χέρια σου. Μην κοιτάξεις τον Κάιλ. Μην κοιτάξεις το ρυάκι από ιδρώτα στο γυμνό του στήθος, μην παρακολουθείς τη σταγόνα από υγρό που κυλάει αργά πάνω στη ρώγα του και κάτω από το πρήξιμο του θωρακικού μυός, μη φαντάζεσαι τον εαυτό σου να γλείφει τη σταγόνα καθώς αυτή φτάνει στην άκρη της περιοχής των κοιλιακών του.

Σκατά! Πώς μου ήρθε αυτή η εικόνα; Να τον γλείφω; Συγκεντρώσου, Νελ. Γαμώτο, συγκεντρώσου. Η προειδοποίηση προς τον εαυτό μου δε βοήθησε. Η εικόνα είχε τυπωθεί στον εγκέφαλό μου τώρα. Ο Κάιλ, ανάσκελα, στο γρασίδι. Ιδρώτας να τρέχει πάνω στο ηλιοκαμένο κορμί του, μαλλιά ανακατεμένα και βρεγμένα. Εγώ να πλησιάζω το πρόσωπό μου στον θώρακά του, να πιέζω τα χείλη μου στο στέρνο του, έπειτα να απομακρύνω με τη γλώσσα μου μια λαμπυρίζουσα στάλα από αλμυρό υγρό.

Αμάν... Αμάν... Αμαναμαναμάν. Αυτό δεν ήταν καλό. Αυτές οι σκέψεις δεν ήταν καλές. Δεν ήταν αθώες. Δεν ήταν σκέψεις κολλητών. Ήμουν παρθένα. Δεν είχα γλείψει ποτέ κανέναν. Δεν είχα καν φιλήσει κανέναν. Σαφώς και είχα δει μερικές λάιτ τσόντες με την Τζιλ και την Μπέκα, και παρακολουθούσαμε κρυφά τη σειρά *True Blood* συνεχώς. Επομένως... Ξέραμε πώς υποτίθεται ότι πρέπει να είναι, κι εγώ είχα τις δικές μου μικρές φαντασιώσεις και τις κοριτσιώτικες ονειροπολήσεις μου, αλλά... με τον Κάιλ;

Θεωρούσα ότι μοιάζαμε περισσότερο στη Σούκι και τον Έρικ από τη σειρά. Προφανώς. Μόνο που ο Κάιλ έδειχνε να φέρνει περισσότερο στον Μπιλ...

Ξαφνικά επέστρεψα στην πραγματικότητα, και ο Κάιλ βρισκόταν λίγα μόλις βήματα πίσω μου, ενώ εγώ έτρεχα με όλη μου τη δύναμη, με τα μπράτσα μου να ανεβοκατεβαίνουν σαν τρελά. Πίεζα τον εαυτό μου ολοένα και περισσότερο, έτρεχα όλο και πιο γρήγορα, διώχνοντας από το μυαλό μου τις εικόνες και τον ξαφνικό γελοίο πόθο για τον καλύτερο φίλο μου, και συνεχώς έτρεχα. Τα πόδια μου ήταν σαν από ζελέ, η αναπνοή μου κοφτή και με έκαιγε, η όρασή μου θολή, η απόγνωση στη θέση του αίματος, η σύγ-

χυση στη θέση του οξυγόνου – αυτό το είδος τρεξίματος.

Ο Κάιλ παρείσφρησε στην περιφερειακή όρασή μου, βηματίζοντας δίπλα μου, καταβάλλοντας προσπάθεια και στη συνέχεια η καλή φυσική κατάστασή του ανέλαβε και εκείνος απλώς έφυγε μπροστά, πιο γρήγορα από ό,τι θα ήλπιζα ποτέ να τρέξω. Στα δεκάξι του ήταν ήδη ένας από τους γρήγορους σταρ του ποδοσφαίρου όλης της πολιτείας. Ήδη τον φλέρταραν οι ομάδες του Πανεπιστημίου της Αλαμπάμα και του Πανεπιστημίου της Βόρειας Καρολίνας.

Παραπάτησα, επιβράδυνα, σταμάτησα και στη συνέχεια έσκυψα μπροστά με τα χέρια στα γόνατα, ασθμαίνοντας. Ο Κάιλ βρισκόταν καμιά δωδεκαριά βήματα μπροστά, κάνοντας το ίδιο. Ήμασταν στην κορυφή του λόφου, με το δάσος να απλώνεται στα αριστερά μας, τα σπίτια μας να βρίσκονται μόλις μερικά μίλια πίσω μας, και το ύψωμα με το δέντρο μας να είναι ορατό στα δεξιά μας. Τα αγριολούλουδα παράδερναν με το ευπρόσδεκτο και δροσερό αεράκι εκείνου του ζεστού απογεύματος στις αρχές του Σεπτεμβρίου. Βάλθηκα να περπατάω τριγύρω, ξεχάστηκα και έβγαλα το μπλουζάκι μου για να σκουπίσω το πρόσωπό μου με αυτό.

Σταμάτησα ξανά να περπατάω, έριξα λίγο προς τα πίσω το κεφάλι προσπαθώντας να επιβραδύνω την ανάσα μου, και έπειτα το έγειρα τελείως πίσω ρίχνοντας την μπλούζα πάνω στο πρόσωπό μου για να ρουφήξει τον ιδρώτα που μου έκαιγε το μέτωπο.

«Καλύτερα να κάνεις διατάσεις», μουρμούρισε ο Κάιλ, μόλις λίγα μέτρα μακριά.

Εγώ αναπήδησα στον ήχο της φωνής του, στο πόσο κοντά ακούστηκε ξαφνικά. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει ξανά, αυτή τη φορά από τα νεύρα και όχι από τη σωματι-

κή κόπωση. Πράγμα που ήταν ανόητο. Αυτός ήταν ο Κάιλ. Ήξερε τα πάντα για μένα. Με είχε δει ακόμη και γυμνή.

Αυτή ακριβώς ήταν μια λάθος σκέψη που δεν έπρεπε να κάνω εκείνη τη στιγμή. Τράβηξα την μπλούζα από τα μάτια μου και τον είδα να με κοιτάζει, με έντονο βλέμμα αλλά παρ' όλα αυτά δυσανάγνωστο. Έπαιρνε βαθιές, συρτές ανάσες, και ήξερα πως, αν δεν ήμουν προσεκτική, μπορεί τελικά να έπειθα τον εαυτό μου ότι το λαχάνιασμά του δεν οφειλόταν μόνο στο τρέξιμο.

Έγλειψα τα χείλη μου, και τα μάτια του ακολούθησαν τη διαδρομή της γλώσσας μου. Κακό αυτό. Πολύ κακό.

«Κάιλ...» έκανα να μιλήσω, αλλά συνειδητοποίησα πως δεν ήξερα τι να πω.

«Νελ». Εκείνος ακουγόταν ήρεμος, σίγουρος. Απρόσβλητος. Τα μάτια του όμως... τον προόιδιαν.

Γύρισε το κεφάλι από την άλλη, έσκυψε με τα πόδια κολλημένα και άρχισε τις διατάσεις. Η στιγμή χάθηκε και τότε βάλθηκα κι εγώ να τεντώνομαι. Όταν τελειώσαμε και οι δύο, κάτσαμε κάτω στο γρασίδι και ήξερα πως δε γινόταν να αποφύγουμε άλλο τη συζήτηση. Για να καλύψω την ένταση που αισθανόμουν, έλυσα την αλογοουρά τραβώντας το λαστιχάκι από τα μαλλιά μου και τα κούνησα να ελευθερωθούν.

Ο Κάιλ πήρε μια βαθιά ανάσα, με κοίταξε με νευρικό βλέμμα κι έπειτα έκλεισε σφιχτά τα μάτια του. «Άκου, Νελ. Όταν είπα “γιατί όχι”, ήταν... ανόητο εκ μέρους μου. Δεν το εννοούσα έτσι. Λυπάμαι. Ξέρω πώς μπορεί να ακούστηκε. Ήμουν τόσο αναστατωμένος και μπερδεμένος—»

«Μπερδεμένος;»

«Μάλιστα, μπερδεμένος!» είπε ο Κάιλ, σχεδόν φωνά-

ζοντας. «Αυτό όλο το θέμα μεταξύ μας σήμερα είναι περιπλοκό. Όταν μου είπες ότι ο Τζέισον σου ζήτησε να βγείτε, εγώ... ήταν σαν κάτι μέσα στο κεφάλι μου να... έσκασε. Σε έφερα στο μυαλό μου μαζί του, ίσως ακόμα και να τον φιλάς, και... δεν μπορώ να το δεχτώ. Απλώς δεν μπορώ».

Έτριψε το πρόσωπό του, έπειτα ξάπλωσε ανάσκελα στο χορτάρι κοιτάζοντας τον γαλάζιο ουρανό με τις λωρίδες από λευκό και πορτοκαλί χρώμα να απλώνονται ολούθε όσο ο ήλιος έδυε.

«Ξέρω πως αυτό θα ακουστεί χαζό, αλλά μόλις σκέφτηκα τον Τζέισον να σε αγκαλιάζει, τα χείλη του να σε φιλούν... δεν μπορούσα να το διαχειριστώ. Σκέφτηκα: “Διάβολε, όχι! Η Νελ είναι δική μου”. Εκείνη ήταν και η στιγμή που έφυγα τρέχοντας από το αυτοκίνητο. Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί ξαφνικά είχα γίνει τόσο κτητικός. Κι επίσης... δεν ξέρω από πού προέρχεται αυτό».

«Ούτε κι εγώ. Θέλω να πω, έμεινα έκπληκτη από τον τρόπο με τον οποίο αντέδρασες, αλλά μετά που πήγα σπίτι και σκέφτηκα όντως την έξοδό μου με τον Τζέισον... απλώς δεν κόλλασε. Δεν μπορούσα να φανταστώ το σκηνικό».

«Οπότε, θα βγεις μαζί του τελικά;»

Κοντοστάθηκα. «Δεν ξέρω. Νομίζω πως όχι».

Ο Κάιλ μου έριξε μια έντονη ματιά, έπειτα έβγαλε από την τσέπη του το iPhone του, από το οποίο κρέμονταν τα ακουστικά. «Εκείνος το ξέρει;»

Πήρα μια βαθιά ανάσα. Δεν του είχα τηλεφωνήσει για να ακυρώσω. «Σκατά, όχι, δεν ξέρει τίποτα».

Στα χείλη του Κάιλ σχηματίστηκε ένα ειρωνικό χαμόγελο. «Ε τότε, καλύτερα να τον πάρεις τηλέφωνο. Φαντάζομαι πως θα αναρωτιέται πού βρίσκεσαι».

Κοίταξα το iPod μου: 6:54 μ.μ. «Μπορώ να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνό σου;»

Εκείνος ανέσυρε το όνομα του Τζέισον από τις επαφές του, τράβηξε τα ακουστικά και μου το έδωσε. Εγώ πάτησα το «Κλήση» και κόλλησα στο αυτί μου το τηλέφωνο, το πλαστικό κάλυμμα του οποίου ήταν ακόμη νωπό και ζεστό από το χέρι του Κάιλ.

Από την άλλη μεριά της γραμμής ακούστηκε η ενθουσιώδης φωνή του Τζέισον. «Γεια σου, ρε μαν Κάιλ! Πώς πάν' τα κέφια;»

Εγώ πήρα μια ακόμα ανάσα διστακτικά. «Βασικά, Τζέισον, είμαι η Νελ. Σε παίρνω από το τηλέφωνο του Κάιλ... Το... το δικό μου το ξέχασα».

«Ξέχασες το δικό σου; Πού βρίσκεσαι; Τώρα μόλις μπαίνο με το αμάξι στον δρόμο σας». Η φιλική, ενθουσιώδης φωνή του πήρε έναν μπερδεμένο τόνο.

«Άκουσέ με, λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να βγω μαζί σου».

Μακριά σιγή. «Ω, κατάλαβα». Η φωνή του χαμήλωσε, και μπορούσα να φανταστώ τα χαρακτηριστικά του προσώπου του να κρεμάνε. «Όλα καλά; Θέλω να πω—»

«Εγώ... νομίζω ότι δέχτηκα πολύ γρήγορα να βγω μαζί σου, Τζέισον. Λυπάμαι. Δε νομίζω... δε νομίζω ότι θα περνούσαμε καλά».

«Επομένως δε θα υπάρξει άλλη φορά, εε...» Τα λόγια του άφηναν μια υπόνοια ερώτησης, αλλά ο τόνος του ήταν επίπεδος, τεταμένος, σαν να έκανε μια δήλωση.

«Όχι. Λυπάμαι πολύ».

«Δεν πειράζει, υποθέτω». Γέλασε βεβιασμένα. «Να πάρει, όχι. Πειράζει. Δεν ήσουν ειλικρινής, Νελ. Εγώ ήμουν ενθουσιασμένος».

«Λυπάμαι τόσο μα τόσο, Τζέισον. Αλλά το συνειδητοποίησα τώρα, αφού σκέφτηκα καλά τα πράγματα... θέλω να πω, με κολακεύεις, κι εγώ ενθουσιάστηκα που μου ζήτησες να βγούμε, αλλά—»

«Έχει να κάνει με τον Κάιλ, έτσι δεν είναι; Είσαι μαζί του, με παίρνεις από το τηλέφωνό του, οπότε σίγουρα έχει να κάνει μ' αυτόν».

«Τζέισον, δεν είναι... εννοώ, ναι, είμαι μαζί του τώρα, αλλά—»

«Δεν πειράζει. Καταλαβαίνω. Νομίζω πως το ξέραμε όλοι ότι θα συνέβαινε αυτό, οπότε δεν πρέπει να με εκπλήσσει. Εύχομαι μόνο να μου το είχες πει νωρίτερα».

«Συγγνώμη, Τζέισον. Δεν ξέρω τι άλλο να πω».

«Μην πεις τίποτα. Όλα καλά. Εγώ... τέλος πάντων. Θα τα πούμε τη Δευτέρα στη Χημεία».

Ήταν έτοιμος να κλείσει, όταν μου πέρασε από το μυαλό μια φαεινή ιδέα. «Περίμενε, Τζέισον».

«Τι είναι;» Η φωνή του ήταν κενή, επίπεδη.

«Δε θα έπρεπε ίσως να σου το πω αυτό, αλλά... η Μπέκα είναι ερωτευμένη μαζί σου από την πρώτη γυμνασίου. Σου εγγυώμαι ότι θα βγει ραντεβού μαζί σου τρέχοντας».

«Η Μπέκα;» Μπορούσα να τον ακούσω να επεξεργάζεται την ιδέα. «Δε θα ήταν παράξενο αυτό; Θέλω να πω, τι να της πω; Θα νομίζει ότι είναι η δεύτερη επιλογή μου ή κάτι τέτοιο. Υποθέτω πως όντως έτσι είναι, αλλά όχι με τον τρόπο που ακούγεται, καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

Το σκέφτηκα λίγο. «Πες της απλώς την αλήθεια. Ότι εγώ σε κρέμασα την τελευταία στιγμή. Ότι είχες ήδη ενδοιασμούς, και ότι εγώ σκέφτηκα πως εκείνη θα ήθελε περισσότερο από εμένα να βγει μαζί σου».

«Λες να πιάσει; Αλήθεια;» Η φωνή του ζωντάνεψε ξανά, κι εκείνος ενθουσιάστηκε πάλι. «Είναι πολύ όμορφη».

«Θα πιάσει. Απλώς τηλεφώνησέ της». Του είπα γρήγορα τον αριθμό της, κι εκείνος τον επανέλαβε.

«Ευχαριστώ... νομίζω. Όμως, Νελ; Την επόμενη φορά που θα ραγίσεις την καρδιά κάποιου, ειδοποίησέ τον εγκαίρως, εντάξει;»

«Μην είσαι γελοίος, Τζέισον. Δε σου ράγισα την καρδιά. Ούτε καν είχαμε βγει ραντεβού. Αλλά πραγματικά λυπάμαι που σ' έστησα μ' αυτό τον τρόπο».

«Μην ανησυχείς. Εξάλλου, ίσως να βγει κάτι καλό με μένα και την Μπέκα. Είναι σχεδόν τόσο κούκλα όσο κι εσύ. Γαμώτο, αυτό δεν ακούστηκε ωραίο. Μην πεις στην Μπέκα ότι το είπα. Και οι δυο είστε το ίδιο όμορφες, εγώ μόνο—»

Δεν μπόρεσα να μην γελάσω. «Τζέισον; Βούλωσ' το. Πάρε τηλέφωνο την Μπέκα».

Πάτησα το «Τέλος κλήσης», και έδωσα το τηλέφωνο πίσω στον Κάιλ. Εκείνος το κοίταξε με απενές βλέμμα. «Καλά τα κατάφερες, Νελ. Πρέπει να σε παραδεχτώ». Μου έριξε ένα σκεπτικό βλέμμα. «Όντως η Μπέκα είναι ερωτευμένη μαζί του;»

Εγώ ξαναγέλασα. «Διάολε, όντως. Είναι τρελά ερωτευμένη με τον Τζέισον Ντόρσι από... λοιπόν, εγώ του είπα από την πρώτη γυμνασίου, αλλά κρατάει από πιο πίσω. Πολύ πιο πίσω. Ίσως... και από την τετάρτη δημοτικού. Από πάντα. Άλλος ένας λόγος γιατί δε θα έπρεπε να του είχα πει ναι, αλλά ήμουν... ήμουν τόσο ενθουσιασμένη, Κάιλ. Το να σου ζητάει ένα από τα πιο χαριτωμένα αγόρια να βγεις ραντεβού μαζί του είναι μεγάλη υπόθεση, κι εσύ και ο Τζέισον είστε τα δύο πιο όμορφα αγόρια σε όλο το σχολείο».

Ο Κάιλ μου χαμογέλασε, φιλήδονα και πονηρά. «Πιστεύεις ότι είμαι χαριτωμένος;»

Ω, Θεέ μου. Ω, Θεέ μου! Άσχημα τα πράγματα. Δεν μπορούσα να τον κοιτάξω στα μάτια. Το γρασίδι ήταν ξαφνικά πολύ, πάρα πολύ ενδιαφέρον.

«Το ξέρεις πως είσαι γκόμενος, Κάιλ Κάλογουεϊ, γι' αυτό μην ψάχνεσαι για κομπλιμέντα». Γύρισα το φλερτάρισμα στο αστείο, ελπίζοντας να του αποσπάσω την προσοχή για να μην καταλάβει πως είχα κοκκινίσει από το μέτωπο μέχρι το ντεκολτέ.

Δεν έπιασε. «Έχεις πάρει οχτώ αποχρώσεις του κόκκινου, Νελ». Η φωνή του ερχόταν πια από πολύ κοντά. Ένωθα την ανάσα του ζεστή στον λαιμό μου.

Τι συνέβαινε; Τι έκανε;

Σήκωσα το βλέμμα και τα μάτια του Κάιλ ήταν μόλις λίγα εκατοστά από τα δικά μου. Ήταν πλάι μου και είχε απλώσει το χέρι του προς εμένα. Ξαφνικά μου κόπηκε η ανάσα. Έφερε τα μαλλιά μου πίσω από το αυτί μου, και εγώ δεν μπορούσα να επικεντρωθώ σε τίποτε άλλο από το σμιλεμένο σώμα του και τα μάτια του που έκαιγαν και το χέρι του στα μαλλιά μου και το στόμα του, τα χείλη του, που ήταν τόσο κοντά, και την άκρη της γλώσσας του που έβρεχε το κάτω χείλος του. Ξαφνικά ο Κάιλ ήταν κάποιος άλλος, κάποιος διαφορετικός. Όχι εκείνο το μικρό αγόρι με το οποίο είχαμε μεγαλώσει μαζί, αλλά ένας νεαρός άντρας με τα χαρακτηριστικά του, τα μάτια του, το σαγόνι του με τις έντονες γωνίες, αλλά και με ένα έντονο, ενήλικο, σχεδόν πεινασμένο βλέμμα.

Δε γνώριζα αυτόν τον Κάιλ, αλλά μου άρεσε. Ήθελα να τον γνωρίσω.

Ένωσα να με διαπερνάει ηλεκτρικό ρεύμα, κάνοντας τα μάτια μου να κλείσουν, ενώ από το σοκ βγήκε ένα αγκομαχητό από τα χείλη μου καθώς ο Κάιλ πίεσε το στόμα του στο δικό μου. Η υγρή ζέστη και η απαλή δύναμη των χειλιών του με συνεπήραν, ενώ η έκπληξη έδωσε αργά τη θέση της στον θαυμασμό, στην τέρψη.

Ο Κάιλ με φιλούσε. Αμάν, αμάν... Αμαναμαναμάν. Μου άρεσε τόσο μα τόσο πολύ. Το πρώτο μου φιλή.

Ήμουν ξέπνοη, ανίκανη να κουνηθώ κάτω από την απίστευτη αίσθηση των χειλιών του που άγγιζαν τα χείλη μου. Μια αίσθηση ξένη αλλά τέλεια, που την αναζητούσα αλλά δίσταζα κιόλας. Εκείνος αποτραβήχτηκε, αφήνοντάς με ακόμα πιο ξέπνοη, να πενθώ για τον χαμό του φιλιού.

«Νελ; Εγώ... εσύ...» Έδειχνε αβέβαιος για τον εαυτό του, για το φιλή.

Εγώ του χαμογέλασα, τα πρόσωπά μας βρισκόνταν ακόμη τόσο κοντά που αισθανόμουν στα χείλη μου αποτυπωμένες τις καμπύλες των δικών του. Το χέρι μου περιπλανήθηκε από τη μέση μου στο μπράτσο του, έπειτα στο πρόσωπό του, τα δάχτυλά μου αγκάλιασαν το αυτί του, η παλάμη μου το μάγουλό του. Εκείνος άφησε έναν αναστεναγμό ανακούφισης, και αυτή τη φορά το φιλή ήταν αμοιβαίο. Εγώ άσκησα πίεση, κουνώντας τα χείλη μου ανάλογα με τα δικά του, ξέπνοη και έκπληκτη ξανά... ή ακόμη.

Χιλιάδες ερωτήματα που ξεφύτρωναν στη σκέψη μου κάθε φορά που έβλεπα ταινίες όπου κάποιοι φιλιούνταν απαντήθηκαν. Τι κάνουν άραγε με τις μύτες τους; Ποια μύτη; Το μόνο που καταλάβαινα ήταν το στόμα του κολλημένο στο δικό μου, με μια ελαφρά κλίση. Τα χέρια; Φαίνονταν να ξέρουν πού να πάνε από μόνα τους. Στο πρόσωπό

του, στον σβέγκο του, στα μπράτσα του. Μπορούσα ακόμη και να αναπνεύσω, προφανώς, καθώς φιλιόμασταν. Όταν ήμουν πιο νέα, αναρωτιόμουν αν θα έπρεπε να κρατάω την αναπνοή μου. Τώρα χαιρόμουν πολύ που συνειδητοποιούσα πως θα μπορούσα να φιλάω τον Κάιλ για πάντα, χωρίς να χρειάζεται να διακόψω το φιλί για να πάρω ανάσα. Δεν ήθελα να το διακόψω.

Δεν ήμουν σίγουρη πόση ώρα είχε περάσει από τη στιγμή που ξεκινήσαμε να φιλιόμαστε καθισμένοι στο γρασίδι, στον λόφο. Δε με ένοιαζε. Τίποτα δε με απασχολούσε παρά μόνο να ευχαριστηθώ τον Κάιλ, το πρώτο μου φιλί, το ότι φιλούσα τον καλύτερό μου φίλο, το αγόρι που αγαπούσα από πάντα.

Όλο αυτό δεν ήταν απλώς τέλεια φυσιολογικό, ήταν και το μοναδικό πράγμα που μπορούσα να φανταστώ να συμβαίνει, και δεν μπορούσα να διανοηθώ πώς δεν είχε συμβεί προωύτερα.

Τότε, άξαφνα, βρέθηκα ξαπλωμένη στο γρασίδι, με τις τσακισμένες άκρες του να μου γαργαλάνε την πλάτη κάτω από τις τιράντες του αθλητικού σουτιέν μου. Η παλάμη του ακουμπούσε στο γρασίδι δίπλα από το πρόσωπό μου, κι εγώ κουλούριασα το χέρι μου στο μπράτσο του, και το άλλο στον σβέγκο του, φροντίζοντας να μην τον αφήσω να αποτραβηχτεί, να μη σταματήσει να με φιλάει.

Ξαφνικά συνειδητοποίησα τόσο πολλά πράγματα.

Συνειδητοποίησα τον κίνδυνο που κρύβει ένα φιλί. Τη θέρμη και τη δύναμη και την αστραπή. Ένιωσα κάτι σκληρό να με πιέζει στον γοφό, και μέσα σε δευτερόλεπτα κατάλαβα τι ήταν. Το φιλί διακόπηκε, και ο Κάιλ μετατοπίστηκε τραβώντας τους γοφούς του από πάνω μου. Η ματιά

του εξακοντίστηκε σε όλο μου το σώμα, κι εγώ κοκκίνισα τόσο από το βλέμμα του όσο κι από το άγγιγμα του πυργωμένου οργάνου του.

Εκείνος αναψοκοκκίνισε, και τότε συνειδητοποίησα ότι χάζευα το σώμα του, τους λαξεμένους κοιλιακούς του και το σημείο λίγο πιο κάτω, εκεί όπου γινόταν αντιληπτό και από τους δυο μας ένα φούσκωμα.

«Σκατά!» είπε ο Κάιλ, και κύλησε μακριά, καλύπτοντας το πρόσωπό του, εμφανώς ντροπιασμένος. «Νελ, λυπάμαι, δεν ξέρω τι συνέβη...»

Γέλασα νευρικά. «Κάιλ, είμαι σχεδόν σίγουρη ότι και οι δυο μας ξέρουμε πως αυτά είναι μαλακίες. Ξέρω τι συνέβη, και ξέρεις κι εσύ. Φιληθήκαμε. Χαμουρευτήκαμε. Και εσύ... ενθουσιάστηκες».

Εκείνος τράβηξε ελαφρά το λάστιχο της μέσης από το σορτς του, προσπαθώντας να βολευτεί. «Ναι, αλλά... νιώθω λίγο αμήχανα».

Εγώ κύλησα στο στομάχι μου και ξάπλωσα από πάνω του, όπως ήταν εκείνος πριν. «Κάιλ, δεν τρέχει τίποτα. Δεν είμαστε παιδιά. Εγώ... ξέρω – θέλω να πω, εντάξει, ήταν κάπως παράξενα για ένα δευτερόλεπτο, αλλά—»

«Αυτό αλλάζει τα πράγματα μεταξύ μας, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Κάιλ, διακόποντάς με.

Σώπασα, αποσβολωμένη από την ξαφνική ερώτησή του. «Υποθέτω πως ναι», είπα.

«Είμαστε ακόμη φίλοι;»

Πανικοβλήθηκα. «Εγώ... ναι; Θέλω να πω, το ελπίζω. Δεν ξέρω τι συνέβη, γιατί φιληθήκαμε έτσι, γιατί ζήλεψες τόσο και γιατί δεν μπορούσα να βγω με τον Τζέισον. Ενωώ, ξέρω... αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί. Ξέρεις κάτι; Ένιω-

σα... καλά που σε φίλησα. Και εσύ είσαι ακόμη εσύ. Εγώ είμαι ακόμη εγώ. Είμαστε εμείς, ο Κάιλ και η Νελ. Αλλά... απλώς κάτι περισσότερο, υποθέτω».

Ο Κάιλ αναστέναξε με ανακούφιση. «Φοβήθηκα... εννοώ πως δεν είχα πρόθεση να σε φιλήσω. Απλώς συνέβη. Ήταν καταπληκτικό και δεν ήθελα να σταματήσω». Το βλέμμα του στο τέλος συνάντησε το δικό μου, καθώς τα δάχτυλά του έπαιζαν με μια τούφα από τα μαλλιά μου. «Θέλω να σε φιλήσω ξανά, εδώ και τώρα. Αλλά... φοβάμαι ότι δε θα σταματήσω ποτέ».

«Ποιος είπε ότι θέλω να σταματήσεις; Σε φίλησα κι εγώ με τη σειρά μου, Κάιλ. Δεν ξέρω τι σημαίνει για εμάς αυτό, τι είμαστε μεταξύ μας. Θέλω να πω, είμαστε ζευγάρι τώρα; Δεν ξέρω. Τι θα πουν οι δικοί μας; Όλοι πάντως αυτό πίστευαν πάντα ότι είμαστε, έτσι δεν είναι;»

Ο Κάιλ έγλειψε με τη γλώσσα του το κάτω χείλος και κατάλαβα ότι σκεφτόταν να με φιλήσει. Τον προσκάλεσα να το κάνει. Έσκυφα πάνω του, με τα μαλλιά μου να πέφτουν πάνω στα πρόσωπά μας και να κρατάνε όλο τον υπόλοιπο κόσμο έξω, εκτός από το φιλί. Το χέρι του Κάιλ γλίστρησε πάνω στο μπράτσο μου, έκατσε αδέξια στον ώμο μου και έπειτα κάτω στην πλάτη μου. Δίσταζε και το ίδιο κι εγώ. Το φιλί διακόπηκε, αλλά τα χείλη μας μόλις που χωρίστηκαν. Οι ματιές μας συναντήθηκαν, και μπορούσα να καταλάβω ότι απορούσε, σκεφτόταν, ήθελε, αλλά ήταν αβέβαιος. Εγώ μετακινήθηκα ελαφρά αλλά αρκετά, ρίχνοντας έτσι περισσότερο από το βάρος μου πάνω του, ενώ τα χέρια μου ακούμπησαν στο στήθος του. Είχα δει αυτή τη στάση σε μια ταινία κάποτε, και τώρα την καταλάβαινα. Ήταν οικεία. Άνετη, αλλά... τολμηρή.

Αισθάνθηκα άνετη. Ενήλικη. Γεμάτη επιθυμίες που δεν μπορούσα να καταλάβω ακριβώς και τις οποίες δεν ήξερα τι να κάνω. Ανάμεσά μας αισθανόμουν το σκληρό μέρος του σώματός του, και το διστακτικό βλέμμα του Κάιλ μου έλεγε ότι κι εκείνου του ήταν οδυνηρά αισθητό. Τι υποτίθεται ότι έπρεπε να κάνω; Να αποτραβηχτώ; Στις ταινίες, σε αυτό το σημείο, το φιλί πολύ φυσιολογικά και εύκολα θα οδηγούσε σε άλλα πράγματα. Στο *True Blood*, σε αυτό το σημείο, ο Έρικ θα αφαιρούσε με δεξιοτεχνία τα ρούχα της Σούκι, και έπειτα η σκηνή θα άλλαζε και εκείνος θα βρισκόταν από πάνω της, όλος μυς και γραμμές και κίνηση, και θα έκαναν έρωτα... θα πηδιούνταν... και θα ήξεραν και οι δύο ακριβώς τι έκαναν.

Εγώ δεν ήμουν και τόσο σίγουρη για όλο αυτό. Βλέποντάς τον έτσι, χωρίς μπλουζάκι, ξαφνικά αρκούσε για να με κάνει να κοκκινίσω. Νιώθοντας το δέρμα του στήθους του στα χέρια μου, τις παλάμες του στη γυμνή μου σάρκα μέσα από τις τσιράντες του αθλητικού σουτιέν μου γαργαλιόμουν. Αλλά... για τα υπόλοιπα;

Δεν ήμουν έτοιμη.

Ο Κάιλ θα πρέπει να αισθάνθηκε την αναταραχή μου ή να ένιωσε το ξαφνικό καρδιοχτύπι μου. Αποτραβήχτηκε και ανακάθισε, αναγκάζοντάς με να κάνω το ίδιο.

«Καλύτερα να το πάμε πιο αργά, Νελ».

«Ναι... φυσικά». Έριξα το βλέμμα στα πόδια μου και μάζεψα το μπλουζάκι μου από το γρασίδι.

Ήταν τόσο νωπό, που δεν το φόρεσα. Αισθανόμουν τους μυς μου να με τραβάνε, τη μέση μου να συσπάται. Τεντώθηκα, κυρτώνοντας προς τα πίσω, με τα χέρια πιασμένα και τεντωμένα πάνω από το κεφάλι και τις παλάμες μου στραμι-

μένες προς τον ουρανό. Καθώς επανερχόμουν σε ίσια θέση, αισθάνθηκα το βλέμμα του Κάιλ πάνω μου. Πάνω μου με έναν αντρικό τρόπο. Να με περιεργάζεται, να με παρατηρεί πραγματικά. Κοκκίνισα.

«Τι τρέχει;» τον ρώτησα, αν και ήξερα.

«Τίποτα». Το βλέμμα του Κάιλ εξακοντίστηκε από την άλλη, κι εγώ δεν μπορούσα να αποτρέψω το δικό μου βλέμμα από το να σαρώνει τους μύς του σώματός του που γυάλιζαν από τον ιδρώτα, και το ακόμα εμφανές φούσκωμα μέσα στο σορτς του, το οποίο κατάφερε να με κάνει να κοκκινίζω ακόμα πιο πολύ.

Θυμήθηκα τότε που η Τζιλ κι εγώ είχαμε δει μια ταινία πορνό που εκείνη είχε βρει στο Ίντερνετ – απλώς από περιέργεια και επειδή γνωρίζαμε ότι δεν έπρεπε να τη δούμε. Το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν πώς έδειχναν οι άντρες, τεράστιοι και όλο φλέβες και τριχωτοί και... ανατριχίλα. Δεν ήταν διασκεδαστικό, ούτε πικάντικο ή ελκυστικό. Οι γυναίκες έδειχναν να μην είναι αληθινές. Ήταν άσχημο και σοκαριστικό και κάπως φοβιστικό. Τη σταματήσαμε χωρίς να φτάσουμε ούτε καν στα μισά και ορκιστήκαμε να μη μιλήσουμε ποτέ ξανά γι' αυτό. Το ρίξαμε τότε στην επανάληψη του *a Jersey Shore* και προσπαθήσαμε να προσποιηθούμε ότι και οι δύο είχαμε διαγράψει από το μυαλό μας εκείνες τις απαίσιες εικόνες.

Και τώρα, φυσικά, έξι μήνες μετά το αποτυχημένο πείραμά μας να δούμε πορνό με την Τζιλ, το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ καθώς προσπαθούσα να πάρω τα μάτια μου από τον καβάλο του Κάιλ ήταν αν κι αυτός θα έδειχνε σαν κι εκείνους, αν εγώ θα άναβα με το πώς θα έδειχνε εκείνος γυμνός, αν εκείνος κι εγώ καταλήγαμε να το κάνουμε.

«Καλύτερα να γυρίσουμε πίσω», είπε ο Κάιλ. «Λείπουμε αρκετή ώρα».

Ο ήλιος έδυε καθώς παίρναμε τον δρόμο της επιστροφής μέσα από το χωράφι και πίσω στον κεντρικό δρόμο. Εγώ κατέβηκα με γοργό βήμα τον απότομο λόφο με τον Κάιλ να με ακολουθεί κατά πόδας, και μπορούσα να αισθανθώ το βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου, και αυτή τη φορά ήξερα ότι κοιτούσε τα πισινά μου. Χωρίς να δώσω σημασία στο κοκκίνισμά μου από ντροπή γύρισα πίσω να τον κοιτάξω, προσπαθώντας να δείχνω συνεσταλμένη και αισθησιακή μαζί. Στη βάση του λόφου, καθώς επιβράδυνα, κουλούσα τους γοφούς.

«Ήσουν καρφωμένος πάνω μου, Κάιλ», ψέλλισα όταν με πλησίασε.

«Όχι, δεν ήμουν». Πάσχιζε να κρατηθεί για να μη χαμογελάσει πονηρά, αλλά τα μάγουλά του ήταν ροζ και μαρτυρούσαν το ψέμα του.

«Και όμως ναι. Είχες καρφωθεί στον κώλο μου».

«Εγώ...» Έσκυψε το κεφάλι και έτριψε με το χέρι του τον σβέρκο, έπειτα με κοίταξε πάλι με ένα ασύμμετρο χαμόγελο. «Ξέρεις κάτι, λοιπόν ναι. Τον κοιτούσα. Εντάξει τώρα; Ήμουν καρφωμένος στον κώλο σου. Έχεις κάποιο πρόβλημα;»

Εγώ ανασήκωσα τους ώμους. «Δεν είπα ότι είχα κάποιο πρόβλημα». Δεν επρόκειτο βέβαια να παραδεχτώ ότι μου άρεσε κιόλας.

Περπατήσαμε πλάι πλάι χωρίς να μιλάμε μετά από αυτό, κάπως αδέξια, κάπως διστακτικά. Στο τέλος τη σιωπή την έσπασε ο Κάιλ.

«Ξέρεις κάτι; Προσπαθώ εδώ και δεν ξέρω κι εγώ πόσο

καιρό να μη σε κοιτάζω με αυτό τον τρόπο. Κάθε φορά που πηγαίναμε μαζί για τρέξιμο, έπρεπε να τρέχω μπροστά σου για να μην κοιτάζω τον κώλο σου. Ή να μη βλέπω τα βυζιά σου να χοροπηδάνε. Ακόμη κι όταν φοράς αυτό το σουτιέν, τα βυζιά σου χοροπηδάνε πάρα πολύ και χάνω την προσοχή μου».

«Ρε Κάιλ!» Σχεδόν λιποθύμησα από ντροπή, κοκκίνισα τόσο πολύ, και δεν μπορούσα να σταματήσω να χαχανίζω.

«Τι; Απλώς σου λέω την αλήθεια. Είσαι η κολλητή μου, και δεν αισθανόμουν καλά που σε κοιτούσα όπως όλες τις άλλες. Θέλω να πω, προσπαθώ να μην καρφώνομαι στα κορίτσια ούτως ή άλλως διότι είναι αγένεια, ή... τέλος πάντων, αλλά εσύ είσαι διαφορετική. Αλλά... γαμώτο μου, Νελ. Μου είναι τόσο δύσκολο να μη σε κοιτάζω. Είσαι γκομενάρα».

Εγώ σταμάτησα να περπατάω και γύρισα απότομα να τον αντικρίσω. «Πιστεύεις ότι είμαι γκομενάρα;»

Μου είπε την ίδια ατάκα που του είπα πρωτύτερα. «Το ξέρεις πως είσαι γκόμενα, Νελ Χόθορν, γι' αυτό μην ψάχνεσαι για κομπλιμέντα». Το χαμόγελό του έσβησε σε ένα έντονο βλέμμα, σοβαρό και γεμάτο συναίσθημα. «Αλλά... η λέξη “γκόμενα” δεν είναι η σωστή. Θέλω να πω ότι όλοι στο σχολείο σε βρίσκουν γκόμενα – εκτός από τον Τόμας Έιβερι, γιατί είναι γκέι. Αλλά εγώ σε βρίσκω όμορφη. Χαριτωμένη».

Αναδεύτηκα νιώθοντας άβολα υπό το έντονα εξουχιστικό βλέμμα του και τη γαργαλιστική θέρμη των ματιών του. «Ευχαριστώ;»

Με βρίσκει... χαριτωμένη; Η ιδέα πως ο Κάιλ πίστευε ότι δεν ήμουν απλώς γκόμενα, αλλά χαριτωμένη έστειλε ριπές από κάτι που έμοιαζε με φόβο μέσα μου, μια έντονη πίεση στην καρδιά μου.

Περπατήσαμε πίσω σπίτι, και σε κάποιο σημείο το χέρι του κατέληξε πλεγμένο με το δικό μου, τα δάχτυλά μας βρέθηκαν μπερδεμένα μεταξύ τους σαν να ήταν πάντα έτσι. Φτάσαμε πρώτα στον δρόμο του σπιτιού του, στο τέarma του οποίου βρισκόταν η μητέρα του σκαλίζοντας την αλληλογραφία, με το κινητό της κολλημένο μεταξύ του ώμου και του αυτιού της, μιλώντας πιθανότατα με τη μητέρα μου.

Μας είδε να μπαίνουμε αργά από την ηλεκτροκίνητη σιδερένια καγκελόπορτα, πιασμένοι χέρι χέρι. Τα φρύδια της σηκώθηκαν μέχρι τα μαλλιά της και διέκοψε στη μέση την πρότασή της, μένοντας με το στόμα ανοιχτό και αναφωνώντας έκπληκτη. Ήξερα πως τα μαλλιά μου ήταν ένα μπερδεμένο, ιδρωμένο χάλι, δε φορούσα μπλούζα, το ίδιο και ο Κάιλ... και άξαφνά τα χείλη μου μυρμηγκίασαν με την ανάμνηση του φιλιού και αναρωτήθηκα εάν εκείνη μπορούσε να καταλάβει ότι είχαμε φιληθεί, αν πίστευε ότι είχαμε—

«Ρέιτσελ; Θα σε πάρω πίσω σε λίγο. Μόλις έφτασαν τα παιδιά μας... πιασμένα χέρι χέρι. Ναι. Το ξέρω. Κιόλας». Η Ολίβια Κάλογουεϊ έκλεισε το τηλέφωνο και γύρισε προς εμάς. «Λοιπόν. Εσείς οι δυο λείψατε για αρκετή ώρα».

Έριξε ένα επίμονο βλέμμα στα πιασμένα χέρια μας. Εμείς αλληλοκοιταχτήκαμε, ανταλλάσσοντας ένα μακρύ βλέμμα όλο νόημα. Εγώ του πίεσα το χέρι, δηλώνοντας έτσι ότι δεν είχα σκοπό να του το αφήσω. Δεν ντρεπόμουν για αυτό ούτε προσπαθούσα να κρύψω τίποτα.

Ο Κάιλ μου έγνεψε απαλά, κι έπειτα στράφηκε στη μητέρα του. «Η αλήθεια είναι πως πήγαμε για τρέξιμο, και έπειτα σταματήσαμε στον λόφο του Κέλερ για να μιλήσουμε».

Η κυρία Κάλογουεϊ μας κοίταξε τώρα με πιο ανυπερήφανο βλέμμα, παρατηρώντας τη γύμνια μας και τα ανακατεμέ-

να μαλλιά μου. «Να μιλήσετε; Χμ; Και αυτό;» Έδειξε τα χέρια μας.

Ο Κάιλ σήκωσε το πιγούνι του. «Είμαστε ζευγάρι».

Για την ακρίβεια, δεν το είχαμε αποφασίσει αυτό ακριβώς, αφού είχαμε αρχίσει να φιλιόμαστε χωρίς να συμφωνήσουμε στην πραγματικότητα για κάτι επίσημο. Αλλά δεν επρόκειτο να το πω αυτό, ούτε εδώ, ούτε τώρα. Κι εξάλλου ήμασταν μαζί, ακόμη κι αν δεν το είχαμε κάνει «επίσημο».

«Κατάλαβα», είπε η κυρία Κάλογουεϊ. «Είστε ζευγάρι τώρα. Είστε σίγουροι πως πρόκειται για καλή ιδέα; Είστε και οι δύο πολύ νέοι».

Ο Κάιλ συνοφρυώθηκε στα λόγια της μητέρας του. «Μιλάς σοβαρά; Ο Κολτ είχε γκόμενα από τα δεκάξι του και δε σας θυμάμαι εσάς τους δυο να του βγάζετε λόγο γι' αυτό».

«Για πρόσεχε πώς μιλάς, νεαρέ μου», είπε εκείνη, με σκληρή φωνή. «Και για τα πρακτικά, όντως του μιλήσαμε και του είπαμε τα ίδια που θα πω και σε σένα τώρα. Επειδή εσύ δεν είχες ακούσει τη συζήτηση, δε σημαίνει ότι δεν έγινε. Πόσο ήσουν εξάλλου, έντεκα; Ο πατέρας σου κι εγώ δε θα συζητούσαμε αυτά τα πράγματα με τον αδερφό σου μπροστά σου, Κάιλ».

Ο Κάιλ αναστέναξε. «Εντάξει, υποθέτω πως έχεις δίκιο. Αλλά—»

«Απλώς να προσέχετε, εντάξει;» Η κυρία Κάλογουεϊ διέκοψε τον γιο της.

«Μαμά, όχι εμείς δεν – θέλω να πω πως δεν...»

«Δεν πρόκειται να κάνω αυτή τη συζήτηση μαζί σου, Κάιλ. Και κυρίως μπροστά στη Νελ. Το μόνο που θα πω, από εδώ και στο εξής ό,τι κι αν κάνετε ή δεν κάνετε... να προσέχετε». Έκανε μια στροφή, χώνοντας την αλληλογορα-

φία κάτω από τη μασχάλη της, και έπειτα γύρισε να μας ξανακοιτάξει. «Και εννοώ και από συναισθηματικής άποψης, όχι μόνο σωματικής. Εσείς οι δύο έχετε υπάρξει φίλοι ολόκληρη τη ζωή σας. Τώρα που περάσατε τη διαχωριστική γραμμή για να γίνετε κάτι παραπάνω... δεν μπορείτε να γυρίσετε πίσω». Κάτι στον τόνο της φωνής της και στον τρόπο που το βλέμμα της χάθηκε στα μισά του λόγου της με έκανε να αναρωτηθώ αν ήξερε για τι πράγμα μιλούσε από προσωπική εμπειρία.

«Το ξέρουμε αυτό, μαμά. Στην πραγματικότητα, γι' αυτό ακριβώς μιλούσαμε κι εμείς».

«Εε τότε... ωραία». Και εξαφανίστηκε μέσα στο σπίτι πληκτρολογώντας ήδη στο τηλέφωνό της.

Εγώ στεκόμουν με τον Κάιλ στον ιδιωτικό δρόμο τους. «Δεν ήταν και τόσο άσχημα;»

«Όχι, αλλά αυτή ήταν η μητέρα μου. Θα τηλεφωνήσει στον πατέρα μου κι εκείνος θα με καλέσει και θα κάνουμε “τη συζήτηση”».

Στραβομουτσούνιασα με μια γκριμάτσα συμπόνιας. «Όντως, και πιθανότατα τώρα που μιλάμε με περιμένει κι εμένα η ίδια συζήτηση».

Εκείνος γέλασε. «Δεν είχαμε κάνει αυτή τη συζήτηση μαζί τους όταν ήμασταν παιδιά;»

«Όχι, εκείνη ήταν διαφορετική, είμαι πολύ σίγουρη. Τότε μας εξηγούσαν τι είναι τι και τι πάει πού και γιατί. Αυτή τη φορά είναι...» κοντοστάθηκα, αβέβαιη πώς να ολοκληρώσω τα λόγια μου.

«Σχετικά με το γιατί πρέπει να περιμένουμε; Και πώς να φερθούμε υπεύθυνα αν τελικά δεν περιμένουμε;»

«Ακριβώς». Ήμουν σχεδόν αλλόκοτα ανακουφισμένη

που κάναμε αυτή τη συζήτηση χωρίς να χρειαστεί να πούμε τίποτα που να μας κάνει να νιώσουμε αμήχανα.

Ακόμη δεν είμαστε έτοιμοι. Καθόλου έτοιμοι.

Αλλά τότε ένιωσα τα χέρια του να γλιστράνε στην πλάτη μου και να με τραβάνε στην αγκαλιά του, και άξαφνα η ιδέα να τον γευτώ περισσότερο δε φαινόταν τόσο παράλογη.

Περισσότερο... κάποια στιγμή.

Δ **ΕΝ ΗΜΟΥΝ** πάντα ερωτευμένη με τον Κόλτον Κάλογουεϊ. Στην αρχή ήμουν ερωτευμένη με τον μικρότερο αδερφό του, τον Κάιλ: ήταν ο πρώτος μου πραγματικός έρωτας – ο πρώτος μου από κάθε άποψη.

Μια αυγουσιτιάτικη νύχτα, όμως, με καταρρακτώδη βροχή, ο Κάιλ πέθανε. Και μαζί του πέθανε και ο άνθρωπος που ήμουν μέχρι τότε.

Με έμαθε πώς να αντέχω τον πόνο, με έμαθε ότι τα πράγματα δεν είναι πάντα καλά κι ωραία και, τελικά, με έμαθε τον τρόπο να προχωράω μπροστά.

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ISBN 978-618-5044-18-3

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15410